DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

17. april 2008 *

I de forenede sager C-373/06 P, C-379/06 P og C-382/06 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 5. september 2006,

Thomas Flaherty (sag C-373/06 P), bosat i Mainster (Irland),

Larry Murphy (sag C-379/06 P), bosat i Brandyhill (Irland),

Ocean Trawlers Ltd (sag C-382/06 P), Killybegs (Irland),

ved solicitor D. Barry og A. Collins, SC (sagerne C-373/06 P, C-379/06 P og C-382/06 P), samt ved sidstnævnte og P. Callagher, SC (sag C-379/06 P),

appellanter,

* Processprog: engelsk.

de øvrige parter i appelsagen:

Irland,

intervenient i første instans,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. Doherty og M. van Heezik, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Tizzano, A. Borg Barthet (refererende dommer), M. Ilešič og E. Levits,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. september 2007,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. december 2007,

afsagt følgende

Dom

1 I appelskrifterne har Thomas Flaherty og Larry Murphy samt selskabet Ocean Trawlers Ltd nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 13. juni 2006, Boyle m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-218/03 — T-240/03, Sml. II, s. 1699, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten i Første Instans for det første har afvist deres søgsmål, hvorunder de havde nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2003/245/EF af 4. april 2003 om de anmodninger, Kommissionen har modtaget om forøgelse af FUP IV-målene af hensyn til forbedringer vedrørende sikkerhed, navigation til søs, hygiejne, produktkvalitet og arbejdsforhold for fartøjer med en længde overalt på mere end 12 m (EFT L 90, s. 48, herefter »den anfægtede beslutning«), og for det andet har pålagt dem at bære deres egne omkostninger.

2 Ved kendelse afsagt den 5. marts 2007 af Domstolens præsident er sagerne C-373/06 P, C-379/06 P og C-382/06 P blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

Retsforskrifter

3 Den 26. juni 1997 vedtog Rådet for Den Europæiske Union beslutning 97/413/EF om mål og detaljerede regler for omstrukturering af Fællesskabets fiskerisektor i perioden fra den 1. januar 1997 til den 31. december 2001 med henblik på at opnå en bæredygtig ligevægt mellem ressourcerne og udnyttelsen heraf (EFT L 175, s. 27).

4 Beslutningens artikel 4, stk. 2, bestemmer:

»I de flerårige udviklingsprogrammer for medlemsstaterne kan kapacitetsforøgelser, der alene skyldes forbedringer af sikkerheden, i enkelte tilfælde føre til en tilsvarende forøgelse af målene for de enkelte fartøjskategorier, forudsat at de ikke forøger de pågældende fartøjers fiskeriindsats.«

5 Punkt 3.3, stk. 1, i bilaget til Kommissionens beslutning 98/125/EF af 16. december 1997 om godkendelse af det flerårige udviklingsprogram for Irlands fiskerflåde for perioden fra den 1. januar 1997 til den 31. december 2001 (EFT L 39, s. 41, herefter »FUP IV«) har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan til enhver tid forelægge Kommissionen et program for forbedringer af sikkerheden. I overensstemmelse med artikel 3 og 4 i beslutning 97/413/EF træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt en eventuel kapacitetsforøgelse i et sådant program berettiger en tilsvarende forøgelse af målene i FUP IV.«

Sagens faktiske omstændigheder

6 Sagens faktiske omstændigheder, som har resulteret i den appellerede dom, som beskrevet i denne, kan sammenfattes som følger:

7 Mellem 1999 og 2001 fandt en skriftveksling sted mellem Irlands Department of Marine and Natural Resources (herefter »departementet«) og Kommissionen vedrørende artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413.

8 I denne periode ansøgte hver enkelt af de 23 sagsøgere i første instans i medfør af artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413 og punkt 3.3 i bilaget til beslutning 98/125 departementet om at få tildelt en kapacitetsforøgelse begrundet i foretagne forbedringer af sikkerheden.

9 Ved skrivelse af 14. december 2001 anmodede departementet i medfør af artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413 Kommissionen om en forøgelse af den irske flåde på 1 304 bruttotons i kategorien kombinationsfartøjer og på 5 335 bruttotons i kategorien flydetrawlere og notfartøjer. Denne skrivelse supplerede en tidligere anmodning fra departementet vedrørende to fartøjer, der var sendt til Kommissionen som »prøvesag«.

10 I nævnte skrivelse fra departementet var det anført, at henvendelsen skete på foranledning af anmodninger fra 38 fartøjsejere, som havde ombygget eller erstattet deres fartøj eller havde til hensigt at gøre dette. Skrivelsen var ledsaget af en detaljeret dokumentation vedrørende de omhandlede 38 fartøjer. Det fremgår af en oversigt, der var vedlagt som bilag til den nævnte skrivelse, at blandt disse ejere var 18 af sagsøgerne i første instans.

11 Den anfægtede beslutnings dispositive del er affattet således:

»*Artikel 1*

Imødekommelse af anmodninger

Anmodningerne om forøgelse af FUP IV-tonnagemålene kan imødekommes på følgende betingelser:

1) Medlemsstaten skal have fremsendt anmodningerne enkeltvis inden den 31. december 2001.

2) Fartøjet skal være behørigt registreret i Fællesskabets fartøjsfortegnelse.

3) Det pågældende fartøj skal have en længde overalt på 15 m eller derover.

4) Forøgelsen af tonnagen skal være et resultat af moderniseringsarbejder over hoveddækket, der er udført eller forudses udført på et eksisterende registreret fartøj, der er mindst fem år gammelt på starttidspunktet for arbejderne. Såfremt et fartøj er gået tabt på havet, skal forøgelsen af tonnagen være et resultat af et større volumen over hoveddækket på erstatningsfartøjet i forhold til det fartøj, der er gået tabt.

5) Forøgelsen af tonnagen skal have til formål at forbedre sikkerhed, navigation til søs, hygiejne, produktkvalitet og arbejdsforhold.

6) Volumenet under hoveddækket på det ændrede fartøj eller erstatningsfartøjet må ikke forøges.

Anmodninger om forøgelse af FUP IV-effektmålene kan ikke imødekommes.

Artikel 2

De anmodninger, der imødekommes efter kriterierne i artikel 1, er anført i bilag I.

De anmodninger, der afvises efter kriterierne i artikel 1, er anført i bilag II.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Belgien, Irland, Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.«

12 Listen over »afviste anmodninger« i bilag II til den anfægtede beslutning omfatter appellanternes anmodninger vedrørende nye fartøjer til erstatning af henholdsvis MFV Westward Isle (Flaherty), MFV Menhaden (Murphy) og MFV Golden Rose (Ocean Trawlers Ltd). Ingen af disse fartøjer var gået tabt på havet.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

13 I sagen for Retten havde 23 sagsøgere nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som Kommissionen herved afviste deres anmodninger om en forøgelse af deres fartøjers kapacitet. Alle anmodningerne vedrørte bygningen af nye fartøjer til erstatning af eksisterende fartøjer, som ikke var gået tabt på havet. Til støtte herfor påberåbte disse sagsøgere sig Kommissionens manglende beføjelser, tilsidesættelse af begrundelsespligten og tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

14 I den appellerede dom behandlede Retten først Kommissionens formalitetsindsigelse, hvorefter de nævnte sagsøgere ikke var umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede beslutning som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Retten forkastede denne indsigelse med den begrundelse, i det væsentlige, dels at beslutningen skal opfattes som en række individuelle beslutninger, der hver især berørte de på bilagenes lister anførte fartøjsejeres retsstilling, herunder sagsøgerne, som var adskilt fra alle andre og individualiseret på lignende måde som en adressat, dels at den nævnte beslutning har en umiddelbar virkning på sagsøgernes retsstilling og ikke overlader dem, der var ansvarlige for dens gennemførelse, nogen skønsbeføjelse.

15 Retten afviste ikke desto mindre søgsmålene anlagt af fire af sagsøgerne i første instans, hvoraf tre har anlagt nærværende appelsag. I denne forbindelse fastslog Domstolen følgende i præmis 61 og 62 i den appellerede dom:

»61 I betragtning af Irlands svar på de spørgsmål, der blev stillet som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, har Retten imidlertid af egen drift rejst spørgsmålet om, hvorvidt fire af sagsøgerne har søgsmålsinteresse […]. Det drejer sig om Thomas Flaherty (sag T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (sag T-226/03), Larry Murphy (sag T-236/03) samt O'Neill Fishing Co. Ltd (sag T-239/03).

62 Det fremgår af Irlands svar, at de anmodninger, der var indgivet af disse fire sagsøgere, var begrundet i deres hensigt om på daværende tidspunkt at få bygget nogle fartøjer og at give dem de navne, der er gengivet i bilag II til den [anfægtede] beslutning. Det har imidlertid vist sig, at disse sagsøgere ikke har ladet disse fartøjer bygge, således at de på datoen for den [anfægtede] beslutning faktisk ikke var ejere af de omhandlede fartøjer. Det følger heraf, at de nævnte sagsøgere ikke har søgsmålsinteresse. Under alle omstændigheder er de ikke individuelt berørt af den [anfægtede] beslutning, idet de omhandlede fartøjer ikke eksisterer.«

16 Retten behandlede for det andet den anfægtede beslutning i forhold til fartøjerne ejet af de 19 andre sagsøgere i første instans på følgende måde:

»105 Det må konstateres, at artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413 (…) ingen grænse pålægger for så vidt angår alderen af det fartøj, der kan få tildelt en kapacitetsforøgelse vedrørende sikkerhed. Ordlyden af denne bestemmelse åbner fra en umiddelbar betragtning mulighed for en hvilken som helst forøgelse

af kapaciteten, der skyldes forbedringer af sikkerheden, forudsat disse forøgelser ikke øger de pågældende fartøjers fiskeriindsats. Hvis Rådet havde villet udelukke nye fartøjer, havde det sandsynligvis anført dette […]

[…]

108 I modsætning til hvad Kommissionen hævder, skal begrebet forbedringer som omhandlet i artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413 ikke forstås som forbedringer foretaget vedrørende et bestemt fartøj, men som en henvisning til den nationale flåde. I så henseende bemærkes bl.a., at punkt 3.3 i bilaget til beslutning 98/125 henviser til et »program for forbedringer af sikkerheden« af den nationale flåde generelt.

109 Der må også tages hensyn til formålene med beslutning 97/413. Denne beslutning har nemlig til formål at bevare fiskebestandene i fællesskabsfarvandene. Rådet har imidlertid taget hensyn til, at det »skal sikres, at der i Fællesskabet gælder de højeste sikkerhedsnormer [inden for Fællesskabets fiskerflåde]« (betragtning 12). Derfor har det indføjet artikel 3 (der vedrører fiskerfartøjer med en længde overalt på mindre end 12 meter, der ikke driver trawlfiskeri) og artikel 4, stk. 2, i nævnte beslutning.

110 I modsætning til det, Kommissionen har ladet forstå, er det ikke med henblik på at sikre opnåelsen af ovennævnte formål med beslutning 97/413 nødvendigt, at nye fartøjer er udelukket fra den ordning, der er indført med denne beslutnings artikel 4, stk. 2. I denne henseende understreger Retten, at den sidstnævnte bestemmelse er forenelig med dette formål, idet den forbyder

enhver forøgelse af fiskeriindsatsen. Kommissionen, der har påberåbt sig, at der foreligger forøgelser af særdeles betydelig størrelsesorden, der ikke er begrundet i sikkerhed, havde kunnet undersøge disse fartøjer i hvert enkelt tilfælde for at fastslå, om der forelå eller ikke forelå en forøgelse af fiskeriindsatsen. Den har nemlig selv anført, at der med forbuddet mod en sådan forøgelse tilsigtes at opnå en opfyldelse af det generelle formål med beslutning 97/413, som er at reducere den mængde fisk, der fiskes i Fællesskabet […]

[…]

134 Herefter må det fastslås, at Kommissionen har overskredet sine beføjelser, idet den i den [anfægtede] beslutning har fastsat kriterier, der ikke er hjemlet i den fællesskabsordning, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Herefter må det første anbringende tages til følge, og den [anfægtede] beslutning bør annulleres, uden at det er nødvendigt at gennemgå de øvrige anbringender.«

Appellerne

17 Appellanterne har i appelskrifterne gjort gældende, at Rettens afgørelse om søgsmålenes formalitet var behæftet med en retlig fejl. De har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver den appellerede dom, for så vidt som Retten herved har afvist deres søgsmål og pålagt dem at bære deres egne omkostninger i første instans. De har også nedlagt påstand om annullation af den anfægtede beslutning og om, at Kommissionen tilpligtes at betale nævnte sagsomkostninger samt sagsomkostningerne i den foreliggende sag.

18 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellerne forkastes, og at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Parternes argumenter

19 Appellanterne har for Domstolen gjort gældende, at Retten er nået frem til en urigtig konklusion, hvorefter sagsøgerne ikke har nogen retlig interesse, og ikke er individuelt berørt af den anfægtede beslutning grundet det forhold, at de fartøjer, med hensyn til hvilke anmodningerne om kapacitetsforøgelse var blevet indgivet, var fiktive.

20 Appellanterne har for det første gjort gældende, at søgsmålenes formalitet må bedømmes i lyset af deres retlige interesse på datoen for indgivelsen af anmodningen om kapacitetsforøgelse og ikke afhængig af en fremtidig og hypotetisk begivenhed. Retten har derfor, idet den har bedømt den retlige interesse på datoen for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, anvendt et urigtigt juridisk kriterium.

21 For det andet har de anført, at det tydeligt fremgår af de dokumenter, som var fremlagt for Retten, at de såvel på datoen for indbringelsen af deres søgsmål for Retten som på datoen for vedtagelsen af den anfægtede beslutning, forudsat at sidstnævnte dato kan anses for den relevante dato, var ejere af de fartøjer, med hensyn til hvilke Kommissionen havde modtaget og afvist anmodningerne om kapacitetsforøgelse. Det følger heraf, at Retten har begået en væsentlig fejl med hensyn til dens bedømmelse af de i første instans indgivne dokumenter, og at denne fejl i henhold til fast retspraksis bør resultere i en ophævelse af den appellerede dom.

22 For det tredje har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede dom har fastslået, at alle anmodningerne om kapacitetsforøgelse vedrørte nye fartøjer, og at et stort antal af disse var blevet indgivet med hensyn til fartøjer, hvis bygning var planlagt. Dette fremgår klart af anmodningerne indgivet i deres navn til Kommissionen. Desuden har Retten ikke efterprøvet, om hvert fartøj, med hensyn til hvilket der er blevet indgivet en anmodning, var bygget på datoen for den anfægtede beslut-

nings vedtagelse eller på datoen for anlæggelse af annullationssøgsmålene, eftersom dette tidspunkt ikke er relevant. Desuden har appellanterne anført, at for så vidt som Retten har fastslået, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge anmodningerne om bygning af nye fartøjer, burde Retten have truffet afgørelse om disse anmodninger i medfør af gældende ret. Afgørelsen, hvorefter appellanterne ikke er individuelt berørt, under henvisning til, at de omhandlede fartøjer er fiktive, savner således juridisk grundlag og er i strid med selve begrundelsen for den appellerede dom.

23 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålenes formalitet ikke kan afgøres på grundlag af en fremtidig og hypotetisk begivenhed. Retten har imidlertid ikke påberåbt sig en sådan begivenhed. Retten har derimod taget hensyn til den ubestridte omstændighed, at appellanterne aldrig har bygget de fartøjer, der er anført i bilag II til den anfægtede beslutning. Ifølge Kommissionen er der således ingen oplysninger, som gør det muligt at have kendskab til disse fartøjers ejere.

Domstolens bemærkninger

24 Spørgsmålet, om Retten har begået en retlig fejl ved at afvise de af appellanterne anlagte søgsmål, må undersøges på grundlag af den af Retten foretagne bedømmelse af sidstnævntes retlige interesse og af spørgsmålet, om de var eller ikke var individuelt berørt.

Om den retlige interesse

25 Det følger af fast retspraksis, at en appellants søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i

modsat fald afvises. Sagens genstand skal, ligesom søgsmålsinteressen, bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. i denne retning dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21, samt analogt dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 33, og af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 42).

26 Det fremgår af den appellerede doms præmis 61 og 62, sammenholdt med den nævnte doms præmis 17, at Retten har anset ejerskabet af de i den anfægtede beslutnings bilag II omhandlede fartøjer på datoen for denne beslutning for et afgørende element med henblik på at fastslå sagsøgernes retlige interesse.

27 Retten har således taget udgangspunkt i det princip, at 19 af sagsøgerne, som den indirekte har fastslået havde bygget eller påbegyndt bygningen af de omhandlede fartøjer, kunne anses for ejere af de nævnte fartøjer på datoen for den anfægtede beslutning og derfor havde en interesse i at opnå en annullation af denne beslutning, mens dette ikke var tilfældet for fire andre sagsøgere. Hvad angår sidstnævnte fastslog Retten, at disse på datoen for nævnte beslutning endnu ikke havde påbegyndt bygningen af fartøjerne nævnt i bilag II til beslutningen, og at de således ikke var ejere. Retten udledte heraf, at de derfor ikke havde nogen retlig interesse.

28 Det bemærkes herved, at den procedure, som de foreliggende sager vedrører, er en godkendelsesprocedure. Hver enkelt medlemsstat har fået godkendt en vis tonnage til sin fiskerflåde, og særlige forøgelser af denne tonnage kan godkendes ved Kommissionens beslutning, hvis bestemte kriterier er opfyldt. Disse kriterier indebærer navnlig, at kapacitetsforøgelsen med hensyn til tonnage er et resultat af moderniseringsarbejder vedrørende de omhandlede fartøjer med henblik på forbedring af sikkerheden.

29 Det bemærkes endvidere, at det heller ikke for Retten er blevet gjort gældende, at denne procedure kræver, at de nødvendige arbejder er blevet udført, eller i det mindste påbegyndt, inden den omhandlede tilladelse meddeles. Som det fremgår af den appellerede doms præmis 61, sammenholdt med nævnte doms præmis 17, er det Retten selv, som ex officio har rejst dette spørgsmål.

30 Retten har i forbindelse med sin undersøgelse af dette spørgsmål ikke henvist til nogen bestemmelser i de anvendelige fællesskabsforskrifter, hvoraf følger et sådant krav.

31 Retten har desuden i den appellerede doms præmis 100-134 fastslået, hvilket i forbindelse med de foreliggende appeller er ubestridt, at de forbedringer med hensyn til sikkerheden, som kan begrunde en kapacitetsforøgelse med hensyn til tonnage, kan resultere i bygningen af et erstatningsfartøj.

32 Under disse omstændigheder har Retten undladt at tage hensyn til, at enhver person, der under overholdelse af de anvendelige regler herom har ansøgt om en kapacitetsforøgelse grundet forbedringer med hensyn sikkerhed, som har resulteret i bygning af et erstatningsfartøj, har en åbenbar interesse i at søge en beslutning, som giver afslag på en tilladelse hertil, annulleret. Selv om denne interesse er mere tungtvejende for personer, som allerede på datoen for denne beslutning har afholdt udgifter til bygning af et fartøj, gør denne interesse sig imidlertid også gældende for personer, som endnu ikke har påbegyndt en sådan bygning.

33 En annullation af en beslutning fra Kommissionen om afslag på meddelelse af den tilladelse, hvorom der er ansøgt, har således som virkning for alle de personer, hvis anmodninger blevet afvist, at meddelelse af en tilladelse atter bliver mulig i henhold til den fornyede prøvelse, som Kommissionen er forpligtet til at foretage med hensyn til disse anmodninger. Når denne tilladelse bliver meddelt, indebærer dette, at alle de skridt, som skal tages med henblik på at gennemføre eller anvende den kapacitetsforøgelse, hvorom der er ansøgt, kan påbegyndes under overholdelse af de betingelser og frister, som eventuelt måtte finde anvendelse.

34 Retten har derfor begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 62 at fastslå, at appellanterne ikke havde nogen retlig interesse, med den begrundelse, at de på datoen for den anfægtede beslutning ikke havde påbegyndt bygningen af de fartøjer, som er omhandlet af beslutningens bilag II, således at de på samme dato ikke var ejere af disse fartøjer.

35 Det må derfor fastslås, at alle sagsøgerne i første instans havde en retlig interesse i den anfægtede beslutning.

Spørgsmålet, om appellanterne var individuelt berørt

36 Det følger af Domstolens faste praksis, at andre personer end en beslutnings adressat kun kan gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (jf. dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 39, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, af 17.1.1985, sag 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, Sml., s 207, præmis 11, og af 22.11.2007, sag C-260/05 P, Sniace mod Kommissionen, Sml. I, s. 10005, præmis 53).

37 Med henblik på afvisningen af søgsmålene anlagt af fire sagsøgere, hvorunder figurerer appellanterne i nærværende sag, fandt Retten ligeledes, at sidstnævnte ikke var individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Retten erkendte ganske vist, at alle sagsøgerne i første instans var umiddelbart berørt af den anfægtede beslutning, og at det forhold, at sidstnævnte var ejere af de i bilagene hertil nævnte fartøjer, var tilstrækkeligt til at fastslå, at de var individuelt berørt, men foretog ikke

desto mindre en sondring hvad angår appellanterne, alene grundet det forhold, at deres fartøjer var »fiktive«.

38 Som generaladvokaten har anført i punkt 31 og 32 i forslaget til afgørelse, har ordet »fiktiv« to betydninger. Ordets normale betydning drejer sig om noget, der ikke er ægte eller er opdigtet og derfor kun eksisterer i fantasien. Anvendt i de foreliggende sager antyder det, at appellanterne i virkeligheden ikke ønskede at erstatte deres oprindelige fartøjer med andre fartøjer med ekstra sikkerhedstonnage, eller at det kun var en løs idé eller plan, som tilsyneladende ikke blev gennemført.

39 Det fremgår af den appellerede doms præmis 62, at hvad angår appellanterne er Retten af den opfattelse, at deres fartøjer er »fiktive«, fordi de omhandlede fartøjer ikke var blevet bygget på datoen for den anfægtede beslutning.

40 Det er korrekt, som Kommissionen har anført, at spørgsmålet, om et bestemt fartøj er blevet bygget eller ikke, er et spørgsmål om faktiske omstændigheder, som ikke kan appelleres, medmindre Retten herved har foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder Derimod er spørgsmålet, om den omstændighed, at et planlagt fartøj endnu ikke er blevet bygget, indebærer, at en sagsøger ikke er individuelt berørt, imidlertid et retsspørgsmål, som kan appelleres.

41 Af samme grunde som dem, der er angivet i denne doms præmis 25-32 angående retlig interesse, må det fastslås, at Retten har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 62 at fastslå, at appellanterne ikke var individuelt berørt med den begrundelse, at de på datoen for den anfægtede beslutning ikke havde påbegyndt

bygningen af de i bilag II til beslutningen omhandlede fartøjer, således at de på samme dato ikke var ejere af disse fartøjer. Eftersom appellanterne havde indgivet individuelle anmodninger om øget sikkerhedstonnage vedrørende de i bilag II nævnte fartøjer, må det fastslås, at dette forhold bevirker, i overensstemmelse med den retspraksis, som er nævnt i denne doms præmis 36, at appellanterne adskilles fra alle andre og derfor individualiseres på lignende måde som adressaten for den nævnte beslutning.

42 På baggrund af ovenstående må den appellerede dom ophæves, for så vidt som den afviser de søgsmål, som er anlagt for Retten af appellanterne i nærværende appelsag.

43 I henhold til artikel 61, stk. 1, i Domstolens statut kan Domstolen, når den giver appellanten medhold, ophæve den af Retten trufne afgørelse. Domstolen kan herefter selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse.

44 Da sagen er moden til påkendelse, skal Domstolen træffe endelig afgørelse om appellanternes påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

45 Det fremgår af gennemgangen af de sagsakter, som er fremlagt for Retten, at dersom det anerkendes, at de af appellanterne for Retten anlagte søgsmål må antages til realitetsbehandling, er der intet, som adskiller sidstnævnte fra de 19 andre sagsøgere, hvis søgsmål blev antaget til realitetsbehandling af Retten. Sagsgenstanden var den samme i alle søgsmålene, og alle sagsøgerne, repræsenteret ved de samme advokater, har fremført de samme anbringender.

46 Hvad angår det af sagsøgerne fremførte argument for Retten om Kommissionens manglende kompetence, idet Kommissionen i den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2, har anvendt et kriterium, som ikke fremgår af de gældende fællesskabsforskrifter, bemærkes, af samme grunde som dem, der er angivet i den appellerede doms præmis 100-134, herunder særlig præmis 105 og 108-110, at artikel 4, stk. 2, i beslutning 97/413 ikke fastsætter nogen grænse for så vidt angår alderen af det fartøj, der kan få tildelt en kapacitetsforøgelse med henblik på forbedring af sikkerheden, og at det i denne bestemmelse angivne forbedringsbegreb ikke henviser til forbedringer, som udføres på et specifikt fartøj, men derimod på den nationale flåde. Med henblik på at virkeliggøre det med denne beslutning tilsigtede mål om bevarelse af fiskebestandene i fællesskabsfarvandene er det ikke nødvendigt at udelukke nye fartøjer fra ordningen fastsat i denne bestemmelse.

47 Under disse omstændigheder må det konkluderes, at Kommissionen har overskredet sin kompetence, idet den ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning har anvendt kriterier, som ikke er fastsat i henhold til den lovgivning, som finder anvendelse i det foreliggende tilfælde. Der bør derfor gives appellanterne medhold i dette argument, og uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige anbringender, som appellanterne har fremført, må den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sidstnævntes fartøjer.

Sagens omkostninger

48 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da appellanterne har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale deres omkostninger såvel i første instans som i appelsagen, og da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges Kommissionen at betale nævnte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 13. juni 2006, Boyle m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-218/03 — T-240/03), ophæves, dels for så vidt som den har afvist søgsmålene fra Thomas Flaherty og Larry Murphy samt fra selskabet Ocean Trawlers Ltd med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2003/245/EF af 4. april 2003 om de anmodninger, Kommissionen har modtaget om forøgelse af FUP IV-målene af hensyn til forbedringer vedrørende sikkerhed, navigation til søs, hygiejne, produktkvalitet og arbejdsforhold for fartøjer med en længde overalt på mere end 12 m, dels for så vidt som den har pålagt sagsøgerne for Retten at bære deres egne omkostninger.**

2) **Beslutning 2003/245 ophæves, for så vidt som den finder anvendelse på fartøjer ejet af Thomas Flaherty og Larry Murphy samt selskabet Ocean Trawlers Ltd.**

3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagsomkostningerne afholdt af Thomas Flaherty og Larry Murphy samt selskabet Ocean Trawlers Ltd såvel i første instans som i appelsagen.**

Underskrifter